

Sygn. akt V Pa 88/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński, SSO Andrzej Marek (spr.)

Protokolant star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 września 2016 r.

sygn. akt IV P 223/15

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Andrzej Marek SSO Jacek Wilga SSO Krzysztof Głowczyński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 września 2016 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń społecznych w Legnicy oddalił powództwo o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę w trybie natychmiastowym z winy pracownika wskazując, że do obowiązków powoda, jako kierownika sklepu w Z. należało m.in.: dbanie o właściwe użytkowanie i zabezpieczenie mienia pracodawcy, przejawianie troski o mienie sklepu (za które odpowiada materialnie) i korzystanie z tego mienia zgodnie z jego przeznaczeniem oraz informowanie przełożonych o wszystkich zjawiskach, które mogą stworzyć zagrożenie dla mienia i bezpieczeństwa firmy.

Powód naruszył sposób ciężki te obowiązki wystawiając w lipcu 2015 r. fikcyjne dowody wypłaty (KW) oraz wpłaty (KP) na kwotę 16.500. Powyższe operacje powód przeprowadził w celu ukrycia braku w kasie sklepu strony pozwanej

w Z. kwoty 16 500 zł. Okoliczność że strona pozwana ustaliła w dniu 24 lipca 2015 r. na podstawie rozliczenia utargów. Kierownik Regionu M. Ł., na polecenie N. Z., ustalił bezpośrednio w sklepie w Z. brak w/w kwoty. Praktyka wystawiania przez powoda dokumentów KW i KP w przedmiocie fikcyjnych operacji trwała od miesiąca maja 2015 r. Powyższej praktyki nie stwierdzono w innych sklepach strony pozwanej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zarzucając :

- mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd Sądu I instancji w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia a polegający na uznaniu, że brak gotówki w kasie spowodowany był samodzielnym działaniem powoda bez wiedzy kierownika regionalnego sprzedaży, gdy tymczasem kierownik ten nie tylko posiadał wiedzę ale nawet wydawał polecenia w zakresie przesuwania towarów pomiędzy podległymi sklepami oraz wystawiania stosownych dokumentów księgowych,

- mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów poprzez uznanie że powód nie informował o nieprawidłowościach kierownika sprzedaży bo brak jest e maili w tym zakresie, gdy tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków R. Ł., D. R., F. P. i kierownika regionalnego sprzedaży oraz wyjaśnień powoda wynika, że informacje przekazywano drogą telefoniczną zgodnie z poleceniem.

Podnosząc te zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za niegodne z prawem rozwiązanie umowy pracę ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy – na podstawie prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego - zważył co następuje.

Apelacja nie zawierała żadnych zarzutów mogących podważyć prawidłowość rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowego.

Przyczyną rozwiązania umowy o pracę z powodem było generował fikcyjne dokumentów kasowych KP i KW w celu ukrycia braku gotówki (16.500 zł). Przyczyna ta znalazła pełne potwierdzenie w dowodach przeprowadzonym w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w szczególności w postaci przedłożonych w sprawie raportów kasowych i zestawienia tych raportów, a nadto z zeznań świadków N. Z., M. Ł. i P. P.. Sad Rejonowy nie popełnił zatem błędu w ustaleniach faktycznych, a dowody ocenił zgodnie z dyspozycją art. 233 k.p.c.

Warto w tym miejscu podkreślić, że jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby z materiału tego dawały się wysnuć również wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku IV CK 122/05).

Apelacja nie dostarczyła żadnych argumentów skutkujących podważeniem oceny dowodów dokonanej przez Sad Rejonowy.

W apelacji kładzie się główny nacisk na to, że wiedzę o zarzucanych powodowi nieprawidłowościach miał kierownik regionalny sprzedaży, który wręcz – jak twierdzi skarżący – wydawał powodowi polecenia dokonywania fikcyjnych

operacji kasowych celem ukrycia niedoboru gotówki w kasie. Problem jednak w tym, że okoliczność ta w żaden sposób nie wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów (w szczególności zeznań świadków powołanych w apelacji). Generalnie głównym mankamentem apelacji jest to, że zawiera ona własną wersję zdarzeń i motywacji działania powoda, która nie ma zakotwiczenia w dowodach zaoferowanych przez strony, przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy. Nawet jednak – na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy – przyjmując, iż przełożony powoda wiedział o nieprawidłowościach i nie reagował na nie - to nie mogło to ekskulpować powoda, skoro miał on jako kierownik sklepu szczególny (podstawowy) obowiązek dbać o mienie pracodawcy. Dokonując fikcyjnego obrotu dokumentami w celu ukrycia niedoboru na dość znaczną kwotę (16.500 zł.) zł w sposób ciężki obowiązek ten naruszył.

Z tych względów apelacja – jako nieuzasadniona – podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz §§ 9 ust.1 pkt 1 i 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Andrzej Marek SSO Jacek Wilga SSO Krzysztof Głowczyński